

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 3. novembrī iesniedza Kúria (Ungārija) – Gyula Kiss/CIB Bank Zrt. u.c.

(Lieta C-621/17)

(2018/C 022/40)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Kúria

Pamatlietas puses

Prasītāja: Gyula Kiss

Atbildētāji: CIB Bank Zrt., Emil Kiss, Gyuláné Kiss

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (turpmāk tekstā – “direktīva”) ⁽¹⁾ 4. panta 2. punktā un 5. pantā paredzētā prasība formulēt noteikumus vienkāršā, skaidri saprotamā valodā ir jāinterpretē tādējādi, ka šai prasībai atbilst ar patērētājiem noslēgtā aizdevuma līguma noteikums, par kuru nav notikusi atsevišķa apspriešanās un kurā ir precīzi noteikts izmaksu, komisijas maksu un citu maksājumu apmērs (turpmāk tekstā kopā – “izmaksas”), kas ir jāmaksā patērētājam, to aprēķina metode un samaksas termiņi, bet kurā nav precizēts, par kādiem konkrētiem pakalpojumiem rodas šīs izmaksas; vai tomēr tā ir jāinterpretē tādējādi, ka līgumā ir jābūt arī norādei par to, kādi ir šie konkrētie pakalpojumi? Vai pēdējā minētajā gadījumā pietiek ar to, ka sniegtā pakalpojuma saturs var tikt izsecināts no izmaksu apzīmējuma?
- 2) Vai direktīvas 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka aplūkojamajā gadījumā izmantotais līguma noteikums par izmaksām, no kura, pamatojoties uz līgumu, nav iespējams skaidri noteikt, par kādiem konkrētiem pakalpojumiem rodas šīs izmaksas, pretēji prasībai pēc godprātības rada ievērojamu nelīdzsvarotību pušu tiesībās un pienākumos, kas izriet no līguma, un tas notiek par sliktu patērētājam?

⁽¹⁾ OV 1993, L 95, 29. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 31. oktobrī iesniedza Investigatory Powers Tribunal – London (Apvienotā Karaliste) – Privacy International/Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs u.c.

(Lieta C-623/17)

(2018/C 022/41)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Investigatory Powers Tribunal – London

Pamatlietas puses

Prasītājs: Privacy International

Atbildētāji: Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs, Secretary of State for the Home Department, Government Communications Headquarters, Security Service Srl, Secret Intelligence Service

Prejudiciālie jautājumi

Vai tādos apstākļos, ja:

- a. DIA ⁽¹⁾ iespējas izmantot tām sniegtos MKD ⁽²⁾ ir būtiskas, lai aizsargātu Apvienotās Karalistes valsts drošību, tostarp pretterorisma, pretizlūkošanas un kodolieroču izplatīšanas apkarošanas jomās;
  - b. DIA veiktas MKD izmantošanas būtiska iezīme ir iepriekš nezināmu apdraudējumu valsts drošībai atklāšana, izmantojot masu apjoma metodes, kuru pamatā nav selektīva atlase un kas ir balstītas uz MKD apkopošanu vienā vietā. Tās principiālais noderīgums izpaužas kā ātra mērķa noteikšana un izstrāde, kā arī rīcības pamata nodrošināšana tūlītēja apdraudējuma gadījumā;
  - c. tāpēc elektronisko sakaru tīkla nodrošinātājam netiek prasīts saglabāt MKD (ilgāk par laikposmu, kas noteikts saskaņā ar parastajām komercdarbības prasībām), ko saglabā tikai valsts (DIA);
  - d. valsts tiesa ir konstatējusi (izņemot atsevišķus jautājumus, attiecībā uz kuriem pastāv atkāpes), ka garantijas, kas attiecas uz DIA veikto MKD izmantošanu, atbilst ECPAK ⁽³⁾; un
  - e. valsts tiesa ir konstatējusi, ka prasību, kas paredzētas sprieduma [2016. gada 21. decembris, *Tele2 Sverige un Watson u.c.*, C-203/15 un C-698/15 (EU:C:2016:970)], 119.-125. punktā (“*Watson prasības*”), izvirzīšana attiecīgajā gadījumā padarītu neefektīvus pasākumus, ko DIA veikušas, lai aizsargātu valsts drošību, un līdz ar to apdraudētu Apvienotās Karalistes valsts drošību;
1. Vai, ņemot vērā LES 4. pantu un Direktīvas 2002/58/EK par privātumu un elektroniskajām komunikācijām (E-privātuma direktīva) ⁽⁴⁾ 1. panta 3. punktu, valsts sekretāra norādījumus elektroniskā komunikāciju tīkla nodrošinātājam sniegt masu komunikāciju datus dalībvalsts drošības un izlūkošanas aģentūrām (DIA) ietilpst Savienības tiesību aktu un E-privātuma direktīvas piemērošanas jomā?
  2. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša, vai uz šādu Valsts sekretāra rīkojumu attiecināmas kādas no *Watson prasībām* vai citas prasības papildus Eiropas Cilvēktiesību konvencijā noteiktajām? Ja jā, kā un kādā mērā šīs prasības ir attiecināmas, ņemot vērā DIA būtisko nepieciešamību izmantot masu datu iegūšanas un automatizētas apstrādes metodes, lai aizsargātu valsts drošību, un to, kādā mērā šādas iespējas, ja tās citādi ir atbilstošas Eiropas Cilvēktiesību konvencijai, var tikt būtiski ierobežotas, izvirzot šādas prasības?

⁽¹⁾ Drošības un izlūkošanas aģentūras.

⁽²⁾ Masu komunikāciju dati [*Bulk Communications Data*].

⁽³⁾ Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīva 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV 2002, L 201, 37. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 9. novembrī iesniedza *Općinski sud u Rijeci* (Horvātija) – *Anica Milivojević/Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen*

(Lieta C-630/17)

(2018/C 022/42)

Tiesvedības valoda – horvātu

Iesniedzējtiesa

Općinski sud u Rijeci